

Тріпоче серце спійманої птиці.
В руках моїх не чує доброти.
— Я дам тобі водиці і пшениці.
Моя пташино, тільки не тремти!

— Хіба потоки загубили воду,
Хіба в полях уже зерна нема?
Пусту мене, мій хлопче, на свободу.
І все, що треба, я знайду сама.

— Я ж лагідно тебе тримаю, пташко,
В своїх руках, легеньких, як вітрець.
Хіба неволя це? Хіба це важко —
Від мене взяти кілька зеренець?

— Пусту мене! Мені, дитино мила,
Дорожча воля, ніж зерно твоє!
Страшна, хоч навіть лагідна, та сила,
Яка розкрити крилець не дає!

— Лети! Співай у небі гомінкому;
Хоч і маленький, зрозумів я все.
Моя рука ніколи і нікому
Ні кривди, ні біди не принесе!